

MEMORIAŁ

General Marii Wittek

++

MAZURKIEWICZ Maria

AK

KG

z d. Bohdan

Kedyw

I v. Zienkiewicz

TOW

ps. "Jrma"

1903 - 1985

3544/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — ⁺⁺ MAZURKIEWICZ Marie
2d. Bohden
T. v. Zienkiewicz

I/1. Relacja ✓ k. 12, 9. 12 — 3544 / WSK

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora ✓ k. 8, 5. 8

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację —

III/1 — Materiały dotyczące rodziny relatora —

III/2 — Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 — Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III/4 — Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 — inne... —

IV. Korespondencja ✓ k. 1, 5. 1

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓ 28

VI. Fotografie ✓ 2d. tez i 1/10

I/1 Relacja

- relacja sporządzona przez E. Zawacką i D. Kromp, Toruń 2005, mps, kopia, k. 4, s. 1-4 (2 egz.)
- biogram sporządzony przez S. Mazurkiewicza, 2005, mps, kopia, k. 2, s. 5-6.
- biogram oprac. przez E. Zawacką i D. Kromp, Toruń 2005, mps, oryg. (z uwagami E. Zawackiej i prof. T. Friedel), k. 3, s. 7-9.
- biogram oprac. przez M. Sulejā i W. Miśtala, 2007, mps, oryg. (z uwagami E. Zawackiej), k. 3, s. 10-12. Fotostr.

201. do p. 504/05
Przebieg St. Mazurkiewicz 31/05

I egz.

1/1/1

Maria Anna Mazurkiewicz ur.5.XII.1903 r. w Słupsku c. Mitrofana Bohdana i Marii z Biryków. Ojciec był dzierżawcą majątków ziemskich na terenie gubernii mińskiej w carskiej Rosji. W czasach rewolucji rodzina przeniosła się w rejon Grodna, gdzie Maria ukończyła w połowie lat dwudziestych gimnazjum i zdała maturę. W grudniu 1932 r. poślubiła Stanisława Zienkiewicza, sędziego, który nieco wcześniej zwerbowany został przez por. Władysława Milanowskiego, pracownika Ekspozytury 2 do pracy w tajnej organizacji na kresach wschodnich RP. Powołana przez Sztab Główny w 1931 r. organizacja o nazwie Pogotowie Obywatelskie, usytuowana w strukturach Związku Strzeleckiego, miała przygotować działania wywiadowczo-dywersyjne na tyłach frontu w wypadku wojny z ZSRR. Głównym organizatorem tych prac na obszarze północno-wschodnim był ówczesny kapitan Jan Mazurkiewicz mieszkający do września 1934r. w Wilnie. Maria za namową męża również wstąpiła do tej organizacji. Małżeństwo było bezdzietne. W chwili wybuchu wojny Stanisław Zienkiewicz przebywał w Warszawie, a żona w Grodnie, jednakże już w listopadzie 1939r. udało się Marii przejść w dramatycznych warunkach granicę dwóch okupacji i dotrzeć do męża w Warszawie. To okazało się, że mąż jest członkiem Tajnej Organizacji Wojskowej utworzonej przez grupę oficerów wywodzącą się z dawnej Ekspozytury 2, której komendantem głównym został mjr Jan Mazurkiewicz, przebywający chwilowo na Węgrzech. W kraju do czasu jego powrotu (czerwiec 1940r.) organizacją specjalizującą się w dywersji i sabotażu kierował, dobrze znany małżeństwu Zienkiewiczów, por. Władysław Milanowski. Naturalną kolejną rzeczą Maria dołączyła w lutym 1940r. do tej organizacji. Uczestniczyła w produkcji broni, kolportowała tajną prasę, brała udział w odbijaniu więźniów, była drukarzem, wreszcie pełniła funkcję szefa łączności wewnętrznej przy Dowódcy TOW. Po scaleniu z Armią Krajową od lutego 1944r. objęła funkcję kierowniczką sieci alarmowej Szefa Dywersji KG AK, ppłk. Jana Mazurkiewicza, „Sępa”. W Powstaniu Warszawskim brała udział jako dowódca Kobiecego Oddziału Łączności Bojowej przy Dowódcy Zgrupowania AK „Radosław” na całym szlaku walk od Woli, poprzez Stare Miasto, Czerniaków i Mokotów do Śródmieścia. „Za wyróżniające się męstwo w służbie bojowej w okresie konspiracji i walkach Powstania Warszawskiego, odznaczona została przez Dowódcę Armii Krajowej rozk. 512/BP z dnia 2.X.1944r. : Orderem Wojennym Virtuti Militari Kl. V-ej.

Po Powstaniu pozostała w konspiracji, a po rozwiązaniu Armii Krajowej w styczniu 1945r. działała w organizacji „Nie”. Aresztowana w sierpniu 1945r. przez nowe władze Polski Ludowej opuściła więzienie w ramach akcji ujawniania (Deklaracja płk. „Radosława” z dnia 8.IX.1945r.). Poświęciła się z dużym zapałem pracy społecznej. Miała duży udział w

3/1/2

urządzaniu cmentarza wojskowego na Powązkach dla poległych powstańców, rozwinęła szeroką akcję pomocy byłym rannym. Po rozwodzie ze Stanisławem Zienkiewiczem zawarła związek małżeński z płk. Janem Mazurkiewiczem- „Radosławem”. Aresztowana ponownie 13 stycznia 1949r., oskarżona z art. 86 § 2 K. K.W.P., po długotrwałym i wyjątkowo okrutnym śledztwie, została skazana wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie (z dnia 19.V.1952r.) na karę 15- tu lat więzienia. Niesłusznie skazana Maria Mazurkiewicz spędziła ponad 7 lat w różnych zakładach karnych, m.in. w osławionym więzieniu kobiecym w Fordonie. Dopiero 4 kwietnia 1956 r władze wojskowe zdecydowały się udzielić jej półrocznego urlopu zdrowotnego. Dalszy rozwój wydarzeń w kraju spowodował, że wyrokiem sądu z dnia 17.XI.1956r. została uniewinniona. W uzasadnieniu znalazło się charakterystyczne stwierdzenie:

Jak wynika z pisma Prokuratury z dn. 23.X.1956r. – Generalna Prokuratura cofa akt oskarżenia wniesiony przez Naczelną Prokuraturę Wojskową stwierdzając, że czy przestępczy zarzucany Marii Mazurkiewicz w ogóle nie zaistniał.

Konsekwencją przebytych w śledztwie tortur i wieloletnich trudów więziennych była znaczna utrata zdrowia, co znalazło potwierdzenie w postaci przyznania poszkodowanej, 30 stycznia 1957r.renty inwalidzkiej „jako świadczenia wyjątkowego”- przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w wysokości ... 400 zł. Mimo ciężkich przeżyć Maria Mazurkiewicz starała się uczestniczyć w miarę możliwości w pracach społecznych. Szczególną pomoc okazywała b. współwięźniarkom. Zmarła 1 grudnia 1985r. Spoczęła na cmentarzu wojskowym na Powązkach w kwaterze batalionu „Miotła”. Oznaczona Krzyżem Wojennym Virtuti Militari V Kl. i trzykrotnie Krzyżem Walecznych posiadała stopień kapitana Armii Krajowej..`

grec. E2, D.kw. got. 3VI05 II ep2 I/1/3

MAZURKIEWICZ Maria Anna z d. BOHDAN, I v. ZIENKIEWICZ (1903-1985), ps. „Irma”, szef łączności wewnętrznej KG TOW, kierowniczką sieci alarmowej i osobista łączniczka Szefa Kedywu KG AK; w Powstaniu dowódczyni ~~Kobiecego Oddziału Łączności~~ ^{Wojny Wzrostu i Walki} ~~Bojowej~~ ^{Bojowej} Zgrupowania „Radosław”, wieloletnia więźniarka UB

Maria Anna Bohdan urodziła się 5 XII 1903 w Słucku k. Baranowicz w kresowej patriotycznej rodzinie inteligenckiej Mitrofana Bohdana i Marii z d. Biryż. W okresie rewolucji październikowej rodzina przeniosła się w okolice Grodna. Maturę uzyskała Maria w gimnazjum w Nowogródku. W 1932 wyszła za mąż za Stanisława Zienkiewicza, sędziego w Grodnie (małżeństwo było bezdzietne i rozeszło się w roku 1948). Od początku lat trzydziestych była razem z mężem członkiem tajnej organizacji o nazwie Pogotowie Obywatelskie, współdziałającej ze Związkiem Strzeleckim; do niej S. Zienkiewicz był zwerbowany przez pracownika Ekspozytury 2 Oddziału II Sztabu Generalnego. Organizacja ta miała przygotować działania wywiadowczo-dywersyjne na tyłach frontu w wypadku wojny z ZSRR, a jej głównym organizatorem na tym terenie był ówczesny kpt. J. Mazurkiewicz.

Wojna zastała Marię w Grodnie. Wkrótce przedostała się do męża do Warszawy. W lutym 1940 przystąpiła do dowodzonej przez mjr J. Mazurkiewicza TOW, powstałej z Pogotowia Obywatelskiego, do której należał też jej mąż, uczestnicząc jako „Irma” w rozległej działalności TOW. Pełniła funkcję szefa łączności wewnętrznej KG TOW biorąc także udział w drukowaniu i kolportowaniu tajnej prasy, w produkcji broni i w odbijaniu więźniów. W jej mieszkaniu przy ul. Smulikowskiego mieściła się jedna z kilku wytwórni termitów i butelek zapalających, które następnie rozwożono do miejscowości podwarszawskich, a także do Krakowa, Lublina, Siedlec. Po scaleniu TOW z AK w marcu 1943 przeszła do pracy w Kedywie KG AK, od lutego 1944 pełniąc funkcję kierowniczką sieci alarmowej Szefa Kedywu KG AK, ppłk. J. Mazurkiewicza, ps. „Radosław”. Była jednocześnie jego osobistą łączniczką.

W czasie Powstania Warszawskiego, początkowo na Woli, potem na Starówce pełniła funkcję szefa łączności Zgrupowania „Radosław” jako dowódczyni Kobiecego Oddziału Łączności Bojowej tego zgrupowania. Organizowała także łączność w czasie walk na Czerniakowie, po czym w nocy 18 września przeszła kanałami na Mokotów.

Kpt. Maria Anna Mazurkiewicz Rozkazem Dowódcy AK nr 512 z 2 X 1944 została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari* za *wyróżniające się męstwo w służbie bojowej i walkach Powstania Warszawskiego*. Nadanie zostało zweryfikowane w 1964 przez GKWO przy ZG ZBoWiD z nr. zaświadczenia DK-0901/W

5/1/14

oraz w 1965 przez Komisję Weryfikacyjną AK w Londynie z nr. Krzyża 13018. Z wnioskiem o nadanie jej Virtuti Militari wystąpił także w Rozkazie Nr 319 /Zatoka/301/ datowanym na 1 VI 1945 Delegat Sił Zbrojnych na Kraj, płk Jan Rzepecki. Była również odznaczona KW (po raz 1 w 1942, po raz 2 i 3 w 1944).

Po kapitulacji wyszła 3 października z Warszawy razem z J. Mazurkiewiczem w kolumnie jeńców cywilnych, zdołali z niej zbiec w Pruszkowie. Przez cały październik razem przebywali w podwarszawskich miejscowościach, gdzie „Radosław” odtwarzał Kedyw KG AK. W następnych miesiącach była u jego boku, gdy pełnił funkcję komendanta Obszaru Centralnego „NIE”, a w końcu komendanta Obszaru Centralnego DSZ na Kraj i WiN. Wraz z „Radosławem” została aresztowana przez UB 1 VIII 1945 i uwięziona na Rakowieckiej. Będąc jeszcze w więzieniu, została dwukrotnie wyprawiona na wolność, z listami „Radosława” do oficerów DSZ pozostających na wolności w sprawie spowodowania ich ujawnienia. Zwolniona, w ramach akcji ujawniania, pełniła funkcję sekretarki Centralnej Komisji Likwidacyjnej AK, na czele której stanął „Radosław”. Poświęciła się z dużym zapalem pracy społecznej. Została sekretarką Komisji Ekshumacyjnej zajmującej się identyfikacją i grzebaniem poległych powstańców i mieszkańców Warszawy. Miała duży udział w urządzaniu Cmentarza Wojskowego na Powązkach. Współorganizowała również opiekę nad sierotami i inwalidami wojennymi oraz rodzinami poległych kolegów. Po rozwodzie ze Stanisławem Zienkiewiczem wyszła dnia 13 XI 1948 za mąż za ppłk. J. Mazurkiewicza. Dnia 13 I 1949 została ponownie aresztowana i uwięziona w więzieniu mokotowskim oskarżona z art. 86 par. 2 KKWP (mąż „Radosław” został aresztowany 4 II 1949). Po długotrwałym, wyjątkowo okrutnym śledztwie w l. 1949-1950, prowadzonym przez znanych oprawców: Różańskiego, Humera, Serkowskiego i Trutkowskiego, „Irma” krańcowo wyczerpana usiłowała popełnić samobójstwo, a gdy jej w tym przeszkodzono rozpoczęła głodówkę. Dnia 19 V 1952 wyrokiem WSR w Warszawie została skazana na 15 lat więzienia. W więzieniach na Rakowieckiej i w Fordonie przebywała do 4 IV 1956, kiedy to otrzymała urlop zdrowotny. Do więzienia już nie powróciła. Na wniosek Generalnej Prokuratury Sąd Najwyższy przekazał jej sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Wojewódzkiemu w Warszawie, który 17 XI 1957 uniewinnił ją stwierdzając, że *czyn przestępczy zarzucany Marii Mazurkiewicz w ogóle nie zaistniał*. W 1957 uzyskała rentę inwalidzką. Mimo konieczności długotrwałego leczenia się, wraz z mężem zajęła się niesieniem pomocy zwalnianym z więzień kolegom, wyszukiwaniem im pracy, mieszkań, możliwości leczenia się. Po wyjściu z więzienia utrzymywali się wraz z mężem prowadząc zakład produkcji kapturków przeciwdeszczowych. W 1958, dzięki pomocy przyjaciół, zostali

właścicielami baru kawowego „Wiklina” przy Marszałkowskiej. Od 1947 należała do ZBoWiD. W 1973 otrzymała z Urzędu do Spraw Kombatantów rentę wyjątkową w wysokości 1500 zł miesięcznie. Zmarła 1 XII 1985, pochowana na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze batalionu „Miotła”.

Ojciec Marii, Mitrofan Bohdan, był w carskiej Rosji dzierżawcą majątków ziemiańskich na terenie guberni mińskiej, zamordowany wraz z bratem Marii jesienią 1939 w Grodnie przez okupantów sowieckich. Drugi mąż J. Mazurkiewicz „Radosław” zmarł w 1988.

AKHK, ko. Mazurkiewicz M. (tamże dodatkowa bibliografia); APAK, T.3544/WSK (tamże relacja Mazurkiewicza St., syna „Radosława”); A ZG ZKibWP, sygn. W – 3974; DW UdsKiOR, Wykaz imienny nr 3 odznaczonych za udział w walkach z hitlerowskim najeźdźcą w konspiracyjnych organizacjach wojskowych zatwierdzonych przez GKWO powołana za zgodą Ministra Obrony Narodowej przez ZG ZBoWiD; Spis VM Londyn, cz.2, s. 204; Borkiewicz A., *Powstanie Warszawskie 1944*, Warszawa 1969, s. 80, 130; *Cmentarz Komunalny Powązki. Dawny Wojskowy w Warszawie*, Warszawa 1989, s. 164; Malinowski, *Żołnierze łączności...*, s. 26; Mazurkiewicz S., *Jan Mazurkiewicz „Radosław” „Sęp” „Zagłoba”*, Warszawa 1994, passim; Paczkowski A., *Lekarz nie przyjmuje. Ankieta Cichociemnego*, Warszawa 1991, s. 261, 262; *Rozkaz Delegata Sił Zbrojnych na Kraj Nr 319 /Zatoka/301/*, Warszawa 2000, s. 11; Rószkiewicz, *Trudne decyzje...*, s. 141; Strzembosz T., *Rzeczpospolita Podziemna*, Warszawa 2000, s. 368; Tochman K., *A. Boryczka...*, s. 59, 62, 178; Wesołowski, *Order VM...*, s. 637, 727; *WIEPW*, t. 4, s. 85-86; *Zawołać...*, t. I, s. 44, 413-415, 429, t. II, s. 175, 324;

Maria Anna Mazurkiewicz ur. 5.XII.1903 r. w Słupsku c. Mitrofana Bohdana i Marii z Biryków. Ojciec był dzierżawcą majątków ziemskich na terenie gubernii mińskiej w carskiej Rosji. W czasach rewolucji rodzina przeniósła się w rejon Grodna, gdzie Maria ukończyła w połowie lat dwudziestych gimnazjum i zdała maturę. W grudniu 1932 r. poślubiła Stanisława Zienkiewicza, sędziego, który nieco wcześniej zwerbowany został przez por. Władysława Milanowskiego, pracownika Ekspozytury 2 do pracy w tajnej organizacji na kresach wschodnich RP. Powołana przez Sztab Główny w 1931 r. organizacja o nazwie Pogotowie Obywatelskie, usytuowana w strukturach Związku Strzeleckiego, miała przygotować działania wywiadowczo-dywersyjne na tyłach frontu w wypadku wojny z ZSRR. Głównym organizatorem tych prac na obszarze północno-wschodnim był ówczesny kapitan Jan Mazurkiewicz mieszkający do września 1934 r. w Wilnie. Maria za namową męża również wstąpiła do tej organizacji. Małżeństwo było bezdzietne. W chwili wybuchu wojny Stanisław Zienkiewicz przebywał w Warszawie, a żona w Grodnie, jednakże już w listopadzie 1939 r. udało się Marii przejść w dramatycznych warunkach granicę dwóch okupacji i dotrzeć do męża w Warszawie. To okazało się, że mąż jest członkiem Tajnej Organizacji Wojskowej utworzonej przez grupę oficerów wywodzącą się z dawnej Ekspozytury 2, której komendantem głównym został mjr Jan Mazurkiewicz, przebywający chwilowo na Węgrzech. W kraju do czasu jego powrotu (czerwiec 1940 r.) organizacją specjalizującą się w dywersji i sabotażu kierował, dobrze znany małżeństwu Zienkiewiczów, por. Władysław Milanowski. Naturalną kolejną rzeczą Maria dołączyła w lutym 1940 r. do tej organizacji. Uczestniczyła w produkcji broni, kolportowała tajną prasę, brała udział w odbijaniu więźniów, była drukarzem, wreszcie pełniła funkcję szefa łączności wewnętrznej przy Dowódcy TOW. Po scaleniu z Armią Krajową od lutego 1944 r. objęła funkcję kierowniczką sieci alarmowej Szefa Dywersji KG AK, ppłk. Jana Mazurkiewicza, „Sępa”. W Powstaniu Warszawskim brała udział jako dowódca Kobiecego Oddziału Łączności Bojowej przy Dowódcy Zgrupowania AK „Radosław” na całym szlaku walk od Woli, poprzez Stare Miasto, Czerniaków i Mokotów do Śródmieścia. „Za wyróżniające się męstwo w służbie bojowej w okresie konspiracji i walkach Powstania Warszawskiego, odznaczona została przez Dowódcę Armii Krajowej rozk. 512/BP z dnia 2.X.1944 r. : Orderem Wojennym Virtuti Militari Kl. V-ej.

Po Powstaniu pozostała w konspiracji, a po rozwiązaniu Armii Krajowej w styczniu 1945 r. działała w organizacji „Nie”. Aresztowana w sierpniu 1945 r. przez nowe władze Polski Ludowej opuściła więzienie w ramach akcji ujawniania (Deklaracja płk. „Radosława” z dnia 8.IX.1945 r.). Poświęciła się z dużym zapałem pracy społecznej. Miała duży udział w

urządzaniu cmentarza wojskowego na Powązkach dla poległych powstańców, rozwinęła szeroką akcję pomocy byłym rannym. Po rozwodzie ze Stanisławem Zienkiewiczem zawarła związek małżeński z płk. Janem Mazurkiewiczem- „Radosławem”. Aresztowana ponownie 13 stycznia 1949r., oskarżona z art. 86 § 2 K. K.W.P., po długotrwałym i wyjątkowo okrutnym śledztwie, została skazana wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie (z dnia 19.V.1952r.) na karę 15- tu lat więzienia. niesłusznie skazana Maria Mazurkiewicz spędziła ponad 7 lat w różnych zakładach karnych, m.in. w osławionym więzieniu kobiecym w Fordonie. Dopiero 4 kwietnia 1956 r władze wojskowe zdecydowały się udzielić jej półrocznego urlopu zdrowotnego. Dalszy rozwój wydarzeń w kraju spowodował, że wyrokiem sądu z dnia 17.XI.1956r. została uniewinniona. W uzasadnieniu znalazło się charakterystyczne stwierdzenie:

Jak wynika z pisma Prokuratury z dn. 23.X.1956r. – Generalna Prokuratura cofa akt oskarżenia wniesiony przez Naczelną Prokuraturę Wojskową stwierdzając, że czy przestępczy zarzucany Marii Mazurkiewicz w ogóle nie zaistniał.

Konsekwencją przebytych w śledztwie tortur i wieloletnich trudów więziennych była znaczna utrata zdrowia, co znalazło potwierdzenie w postaci przyznania poszkodowanej, 30 stycznia 1957r.renty inwalidzkiej „jako świadczenia wyjątkowego”- przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w wysokości ... 400 zł. Mimo ciężkich przeżyć Maria Mazurkiewicz starała się uczestniczyć w miarę możliwości w pracach społecznych. Szczególnie pomoc okazywała b. współwięźniarkom. Zmarła 1 grudnia 1985r. Spoczęła na cmentarzu wojskowym na Powązkach w kwaterze batalionu „Miotła”. Oznaczona Krzyżem Wojennym Virtuti Militari V Kl. i trzykrotnie Krzyżem Walecznych posiadała stopień kapitana Armii Krajowej..`

Biogram oprac. przez E2 i Dkw. da II tomu „Słownik kobiet”
2 etapami prof. T. Friedel 24 VIII 05 I/1/7

MAZURKIEWICZ Maria Anna z d. BOHDAN, I v. ZIENKIEWICZ (1903-1985), jako „Irma” szef łączności wewnętrznej KG TOW w Warszawie, od 1944 kierowniczka sieci alarmowej i osobista łączniczka Szefa Kedywu KG AK; w Powstaniu dowódczyni zespołu kobiecego Łączności Bojowej Zgrupowania „Radosław”, wieloletnia więźniarka UB, inwalidka

Maria Anna Bohdan urodziła się 5 XII 1903 w Słucku k. Baranowicz w kresowej patriotycznej rodzinie inteligentkiej Mitrofana Bohdana i Marii z d. Biryecz. W okresie rewolucji październikowej rodzina przeniosła się w okolice Grodna. Maturę uzyskała Maria w gimnazjum w Nowogródku. W 1932 wyszła za mąż za Stanisława Zienkiewicza, sędziego w Grodnie (małżeństwo było bezdzietne i rozeszło się w roku 1948). Od początku lat trzydziestych była razem z mężem członkiem tajnej organizacji o nazwie Pogotowie Obywatelskie, współdziałającej ze Związkiem Strzeleckim; ~~do niej~~ S. Zienkiewicz ~~był~~ ^{był} zwerbowany przez pracownika Ekspozytury 2 Oddziału II Sztabu Generalnego. Organizacja ta miała przygotować działania wywiadowczo-dywersyjne na tyłach frontu w wypadku wojny z ZSRR, a jej głównym organizatorem na tym terenie był ówczesny kpt. J. Mazurkiewicz.

Wojna zastała Marię w Grodnie. Wkrótce przedostała się do męża do Warszawy. W lutym 1940 przystąpiła do dowodzonej przez mjr J. Mazurkiewicza TOW, powstałej z Pogotowia Obywatelskiego, do której należał też jej mąż, uczestnicząc jako „Irma” w rozległej działalności TOW. Pełniła funkcję szefa łączności wewnętrznej KG TOW, biorąc także udział w drukowaniu i kolportowaniu tajnej prasy, w produkcji broni i w odbijaniu więźniów. W jej mieszkaniu przy ul. Smulikowskiego mieściła się jedna z kilku wytwórni termitów i butelek zapalających, które następnie rozwożono do miejscowości podwarszawskich, a także do Krakowa, Lublina, Siedlec. Po scaleniu TOW z AK w marcu 1943 przeszła do pracy w Kedywie KG AK, od lutego 1944 pełniąc funkcję kierowniczki sieci alarmowej Szefa Kedywu KG AK, ppłk. J. Mazurkiewicza, ps. „Radosław”. Była jednocześnie jego osobistą łączniczką.

W czasie Powstania Warszawskiego, początkowo na Woli, potem na Starówce pełniła funkcję szefa łączności Zgrupowania „Radosław” jako dowódczyni Kobiecego Oddziału Łączności Bojowej tego zgrupowania. Organizowała także łączność w czasie walk na Czerniakowie, po czym w nocy 18 września przeszła kanałami na Mokotów.

Kpt. Maria Anna Mazurkiewicz Rozkazem Dowódcy AK nr 512 z 2 X 1944 została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari *za wyróżniające się męstwo w służbie bojowej i walkach Powstania Warszawskiego*. Nadanie zostało

I/1/8

zweryfikowane w 1964 przez GKWO przy ZG ZBoWiD z nr. zaświadczenia DK-0901/W oraz w 1965 przez Komisję Weryfikacyjną AK w Londynie z nr. Krzyża 13018. Z wnioskiem o nadanie jej Virtuti Militari wystąpił także w Rozkazy Nr 319 /Zatoka/301/ datowanym na 1 VI 1945 Delegat Sił Zbrojnych na Kraj, płk Jan Rzepecki. Była również odznaczona KW (po raz 1 w 1942, po raz 2 i 3 w 1944).

Po kapitulacji wyszła 3 października z Warszawy razem z J. Mazurkiewiczem w kolumnie jeńców cywilnych, zdołali z niej zbiec w Pruszkowie. Przez cały październik razem przebywali w podwarszawskich miejscowościach, gdzie „Radosław” odtwarzał Kedyw KG AK. W następnych miesiącach była u jego boku, gdy pełnił funkcję komendanta Obszaru Centralnego „NIE”, a w końcu komendanta Obszaru Centralnego DSZ na Kraj i WiN. Wraz z „Radosławem” została aresztowana przez UB 1 VIII 1945 i uwięziona na Rakowieckiej.

Będąc jeszcze w więzieniu, została dwukrotnie wyprawiona na wolność, z listami „Radosława” do oficerów DSZ pozostających na wolności w sprawie spowodowania ich ujawnienia. Zwolniona, w ramach akcji ujawniania, pełniła funkcję sekretarki Centralnej Komisji Likwidacyjnej AK, na czele której stanął „Radosław”. Poświęciła się z dużym zapalem pracy społecznej. Została sekretarką Komisji Ekshumacyjnej zajmującej się identyfikacją i grzebaniem poległych powstańców i mieszkańców Warszawy. Miała duży udział w urządzaniu Cmentarza Wojskowego na Powązkach. Współorganizowała również opiekę nad sierotami i inwalidami wojennymi oraz rodzinami poległych kolegów. Po rozwodzie ze Stanisławem Zienkiewiczem wyszła dnia 13 XI 1948² za mąż za ppłk. J. Mazurkiewicza. Dnia 13 I 1949 została ponownie aresztowana i uwięziona w więzieniu mokotowskim¹ oskarżona z art. 86 par. 2 KKWP (mąż „Radosław” został aresztowany 4 II 1949). Po długotrwałym, wyjątkowo okrutnym śledztwie w l. 1949-1950, prowadzonym przez znanych oprawców: Różańskiego, Humera, Serkowskiego i Trutkowskiego, „Irma” krańcowo wyczerpana usiłowała popełnić samobójstwo, a gdy jej w tym przeszkodzono rozpoczęła głodówkę. Dnia 19 V 1952 wyrokiem WSR w Warszawie została skazana na 15 lat więzienia. W więzieniach na Rakowieckiej i w Fordonie przebywała do 4 IV 1956, kiedy to otrzymała urlop zdrowotny. Do więzienia już nie powróciła. Na wniosek Generalnej Prokuratury Sąd Najwyższy przekazał jej sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Wojewódzkiemu w Warszawie, który 17 XI 1957 uniewinnił ją stwierdzając, że *czyn przestępczy zarzucany Marii Mazurkiewicz w ogóle nie zaistniał*. W 1957 uzyskała rentę inwalidzką. Mimo konieczności długotrwałego leczenia się, wraz z mężem zajęła się niesieniem pomocy zwalnianym z więzień kolegom, wyszukiwaniem im pracy, mieszkań, możliwości leczenia się. Po wyjściu z więzienia utrzymywali się wraz z mężem prowadząc

x ?

1/8

duży

Szyk!

osadzona

V, V, V

H 2/8

1/4/9

zakład produkcji kapturków przeciwdeszczowych. W 1958, dzięki pomocy przyjaciół, zostali właścicielami baru kawowego „Wiklina” przy Marszałkowskiej. Od 1947 należała do ZBoWiD. W 1973 otrzymała z Urzędu do Spraw Kombatantów rentę wyjątkową w wysokości 1500 zł miesięcznie. Zmarła 1 XII 1985, pochowana na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w kwaterze batalionu „Miotła”.

Ojciec Marii, Mitrofan Bohdan, był w carskiej Rosji dzierżawcą majątków ziemiańskich na terenie guberni mińskiej, zamordowany wraz z bratem Marii jesienią 1939 w Grodnie przez okupantów sowieckich. Drugi mąż J. Mazurkiewicz „Radosław” zmarł w 1988.

AKHK, ko. Mazurkiewicz M. (tamże dodatkowa bibliografia); APAK, T.3544/WSK (tamże relacja Mazurkiewicza St., syna „Radosława”); A ZG ZKibWP, sygn. W – 3974; DW UdsKiOR, Wykaz imienny nr 3 odznaczonych za udział w walkach z hitlerowskim najeźdźcą w konspiracyjnych organizacjach wojskowych zatwierdzonych przez GKWO powołana za zgodą Ministra Obrony Narodowej przez ZG ZBoWiD; Spis VM Londyn, cz.2, s. 204;

Borkiewicz A., *Powstanie Warszawskie 1944*, Warszawa 1969, s. 80, 130; *Cmentarz Komunalny Powązki. Dawny Wojskowy w Warszawie*, Warszawa 1989, s. 164; Malinowski, *Żołnierze łączności...*, s. 26; Mazurkiewicz S., *Jan Mazurkiewicz „Radosław” „Sęp” „Zagłoba”*, Warszawa 1994, passim; Paczkowski A., *Lekarz nie przyjmuje. Ankieta Cichociemnego*, Warszawa 1991, s. 261, 262; *Rozkaz Delegata Sił Zbrojnych na Kraj Nr 319 /Zatoka/301/*, Warszawa 2000, s. 11; Rószkiewicz, *Trudne decyzje...*, s. 141; Strzembosz T., *Rzeczpospolita Podziemna*, Warszawa 2000, s. 368; Tochman K., *A. Boryczka – z dziejów Win-u*, Zwierzyniec-Rzeszów 2001, s. 59, 62, 178; Wesołowski, *Order VM...*, s. 637, 727; *WIEPW*, t. 4, s. 85-86; *Zawołać...*, t. I, s. 44, 413-415, 429, t. II, s. 175, 324.

MĄCZYŃSKA Anna zob. SOSNOWSKA Anna

MĄDRO Maria zob. JANIEC Maria

MECH Maria zob. NOWICKA Maria

Zienkiewicz

Maria Anna MAZURKIEWICZ pv. ZIENKIEWICZ z d. BOHDAN

(1903-1985)

Urodziła się w Słucku jako córka Mitrofana i Marii z d. Biryecz. 05.12.1903

Ukończyła gimnazjum klasyczne w Nowogródku.

Wyszła za mąż za Stanisława Zienkiewicza, sędziego w Grodnie. Obydwoje od początku lat trzydziestych byli członkami Pogotowia Obywatelskiego na Kresach – Ekspozytury 2 Oddziału II Sztabu Generalnego.

Jesienią 1939r. jej brat i ojciec zostali zamordowani przez okupantów sowieckich. Na przełomie 1939/1940r. działała w łączności ZWZ na terenie Grodna. W styczniu 1940r. przedostała się do Generalnej Guberni, gdzie przebywał jej mąż. Był on pierwszym komendantem TOW Warszawa – Miasto.

Od początku lutego 1940r. należała do TOW, pracując pod pseudonimem „Irma” w dziale łączności KG TOW, w wydawnictwach podziemnych, a okresowo także przy produkcji środków walki – granatów, zapalników, materiałów wybuchowych. W jej mieszkaniu przy ul. Smulikowskiego, róg Tamki mieściła się jedna z kilku wytwórni termitów i butelek zapalających, które następnie rozwożono do Krakowa, Lublina, Siedlec oraz miejscowości podwarszawskich. W marcu 1943r. wytwórnia ta, jak wszystkie inne, została przekazana do Kedywu KG AK. Po scaleniu TOW z AK w marcu 1943r. przeszła do pracy w Kedywie KG AK. Od lutego 1944r. pełniła funkcję kierowniczkę sieci alarmowej szefa Kedywu KG AK, ppłk. Jana Mazurkiewicza, ps. Radosław. Jednocześnie była jego osobistą łączniczką. W czasie Powstania Warszawskiego w stopniu kapitana pełniła funkcję dowódcy Kobiecego Oddziału Łączności Bojowej Zgrupowania

„Radosław”. Już w 1942r. została odznaczona Krzyżem Walecznych po raz 1, a w czasie Powstania po raz 2 i 3.

Po kapitulacji wyszła z „Radosławem” 3 października w kolumnie jeńców cywilnych. W Pruszkowie bez większych trudności odłączyli się od masy wygnańców. Przez cały październik towarzyszyła „Radosławowi”, który przebywając w podwarszawskich miejscowościach odtwarzał Kedyw KG AK. W następnych miesiącach była u jego boku gdy pełnił funkcję komendanta Obszaru Centralnego AK, komendanta Obszaru Centralnego „Nie”, a w końcu komendanta Obszaru Centralnego DSZ na Kraj.

Wraz z „Radosławem” została aresztowana 1 sierpnia 1945r. i uwięziona na Rakowieckiej. Jako więzień pełniła funkcję łączniczki między „Radosławem”, a oficerami DSZ pozostającymi na wolności w sprawie ujawnienia. Po uwolnieniu pełniła funkcję sekretarki Centralnej Komisji Likwidacyjnej b.AK na czele której stanął „Radosław” oraz sekretarki Komisji Ekshumacyjnej zajmującej się identyfikacją i grzebaniem poległych powstańców i mieszkańców Warszawy. Organizowała również opiekę nad sierotami i inwalidami wojennymi oraz rodzinami poległych kolegów.

13 listopada 1948r. wyszła za mąż za ppłk. Jana Mazurkiewicza. 13 stycznia 1949r. została razem z mężem aresztowana i uwięziona na Rakowieckiej. W latach 1949 – 1950 przeszła nieludzkie śledztwo, zmierzające do tego by wymusić na niej przyznanie się do uczestnictwa w tajnej „organizacji AK Radosława” zawiązanej rzekomo już po akcji ujawniania w 1945r. Przesłuchania połączone z torturami prowadzili znani oprawcy: Różański, Humer, Serkowski i Trutkowski. Ostatecznie, w oddzielnym procesie, została oskarżona o to, że w 1945r. pełniła funkcję łączniczki w sztabach Obszaru Centralnego „Nie” i DSZ oraz, że od września 1945r. do drugiej połowy 1946r. jako sekretarka Centralnej Komisji Likwidacyjnej AK wprowadzała w błąd władzę uczestnicząc w pozornym tylko ujawnianiu żołnierzy AK, przy czym miała wiedzieć, że uzbrojone oddziały, broń, radiostacje i fundusze zostały zachowane. Oskarżono ją także o to, że od drugiej połowy 1946r. aż do aresztowania współorganizowała zebrania na których omawiano sposoby i formy walki przeciwko „władzy ludowej”. 19 maja 1952r. WSR w Warszawie skazał ją na 15 lat więzienia. W więzieniach na Rakowieckiej, a następnie w Inowrocławiu i w Fordonie przebywała do 4 kwietnia 1956r., kiedy to otrzymała urlop zdrowotny. Do więzienia już nie powróciła. Na wniosek Generalnej Prokuratury Sąd Najwyższy przekazał jej sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Wojewódzkiemu

w Warszawie, który 17 listopada 1957r. uniewinnił ją. Mimo konieczności długotrwałego leczenia się, wraz z mężem zajęła się niesieniem pomocy zwalnianym z więzień kolegom, wyszukiwaniem im pracy, mieszkań, możliwości leczenia się.

Po wyjściu z więzienia utrzymywali się wraz z mężem prowadząc zakład produkcji kapturków przeciwdeszczowych. W 1958r., dzięki pomocy przyjaciół, zostali właścicielami baru kawowego „Wiklina” przy Marszałkowskiej 136.

Od 1947r. należała do ZBoWiD. W 1973r. otrzymała z Urzędu do Spraw Kombatantów rentę wyjątkową w wysokości 1500 zł miesięcznie.

Zmarła 1 grudnia 1985r. Spoczęła na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Rozkazem Dowódcy AK nr 512 z 2 października 1944r. została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Nadanie to zostało w 1965r. pozytywnie zweryfikowane przez Komisję Weryfikacyjną AK w Londynie /nr k. 13018/. W 1964r. otrzymała także pozytywną weryfikację tego odznaczenia od Głównej Komisji Weryfikacji Odznaczeń przy ZG ZBoWiD.

Z wnioskiem o nadanie jej Virtuti Militari klasy V wystąpił także w Rozkazie Nr 319 /Zatoka/301/ datowanym na 1 czerwca 1945r. Delegat Sił Zbrojnych na Kraj, płk Jan Rzepecki, ps. Wojan.

Źródła:

A ZG ZKibWP, sygn. W – 3974.

DW UdsKiOR, Wykaz imienny nr 3 odznaczonych za udział w walkach z hitlerowskim najeźdźcą w konspiracyjnych organizacjach wojskowych zatwierdzonych przez Główną Komisję Weryfikacyjną Odznaczeń powołana za zgodą Ministra Obrony Narodowej przez ZG ZBoWiD; Spis Kawalerów Orderu Wojennego Virtuti Militari nadanego w czasie II wojny światowej 1939 – 1945, MSWojsk. /Londyn/ 1988, cz.2, s. 204.

- ✓ Wielka Ilustrowana Encyklopedia Powstania Warszawskiego, t. 4, s. 85 – 86.
- ✓ Mazurkiewicz S., Jan Mazurkiewicz „Radosław” „Sęp” „Zagłoba”, Warszawa 1994r., s. 112 – 113, 332, 334, 378 – 379, 394, 403.
- ✓ Zawołać po imieniu, s. 413 – 414.
- ✓ Rozkaz Delegata Sił Zbrojnych na Kraj Nr 319 /Zatoka/301/, Warszawa 2000, s. 11.

Strzembosz T., Rzeczpospolita Podziemna, Warszawa 2000, s. 368.

I/2 Dokumenty

- Podanie M. Mazurkiewicz do Prokuratora Generalnego, Warszawa 1956, mps, kopia, k. 4, s. 1-4
- zaświadczenie weryfikacyjne, Londyn 1965, mps, rkps, kopia, k. 1, s. 5
- zaświadczenie weryfikacyjne, Londyn 1965, mps, rkps, kopia, k. 1, s. 6
- zaświadczenie o służbie konspiracyjnej, z BOWiD, Warszawa 1976, mps, kopia, k. 1, s. 7
- odpis skrócony aktu zgonu Marii Mazurkiewicz, Warszawa 1985, mps, oryg, k. 1, s. 8

Lasurkiewicz Maria
więzień karny.

Warszawa dnia 29. IV. 1956

*Przysięż St. Mezuniewicz
21/05*

Ob. Prokurator Generalny
P.R.L.
Warszawa.

I/2/1

Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie, z dnia 19/V 1952r. zostałam skazana z art. 85 na karę 15-tu lat więzienia.

Sąd Najwyższy wyrok uprawomocnił.

Obecnie przebywam na 1/2 rocznym urlopie zdrowotnym, w Warszawie ul. Dąbrowski 9/5 /termin urlopu od 4/4 1955-4/X. 1956/

Okoliczności w jakich przebiegało śledztwo, oraz sam przebieg sądowy, jak również ustalenie obecnie przez odnośne czynniki Nacz. Prokuratury W.P., szczegółów sfałszowania przez b. Dyr. Dep. Śledczego-Kozańskiego, sprawy pułkownika Radoszawa, /mego męża/ na tle której to sprawy i ja w swoim czasie zostałam skazana - okoliczności te budzą we mnie nadzieję, że tak jak w wymienionej sprawie mego męża zwycięża prawda, i Sprawiedliwość, dając temu wyraz w wyroku rehabilitującym go/pismo Nacz. Prok. Wojsk. l. /z dnia 21/4 1955r./ - tak również i w mojej sprawie, - wyrządona mi krzywda zostanie naprawiona, a winni łapania i praworządności, nieuczciwi funkcjonariusze U.S., zostaną pociągnięci do odpowiedzialności.

Przebieg mojej sprawy szedł innym torem, albowiem Kozański podstępnie wyłączył mnie z grupy głównych oskarżonych - robiąc mi proces oddzielny, - w czasie którego, komplet sądszący idąc na ręce organom Bezpieczeństwa, - nie dopuścił w czasie przewodu sądowego, dowodów prawdy, a wyrok swój oparł na sfałszowanych przez Kozańskiego, materiałach.

Aresztowana zostałam 15/I. 1949r. Początkowo przesłuchiwał mnie minister Radkiewicz i jego zastępca Lichkowski, poczem odesłano mnie na Mokotów/więzienie śledcze/gdzie już w pierwszych rozmowach, przesłuchujący mnie pułk Humer, Major Sorkowski i po. Trutkowski, straszili mnie biciem.

Dopiero jednak w dniu 17/I. rozpoczęto serię tortur fizycznych - bijąc mnie po twarzy - wyrwijając włosy, oraz tłukąc na głowę o ścianę, następnie powalono mnie na ziemię i kopano butami w różne części ciała.

Specjalnie znęcał się na domną Humer i Trutkowski, Sorkowski przypatrywał się biernie.

Po kilku godzinach znęcania się na domną, wrzucono mnie do karca-nago-/karzec-pała cela o betonowej podłodze, bez okien, zanieczyszczony był grubo odchodami ludzkimi, - gdyż specjalnie go nie sprzątało, aby nieszczęśny więzień, - przeżywał dodatkową męczarnię wstrętu, mazania się tymi odchodami.

W takich warunkach trzymano międzyczynniki dziennie po kilka godzin, pod kilkoma godzinami w przerwach obciążonych włączeniem po skończeniu dnia pracy /pó no w nocy / aż do następnego rana.

Ulubioną torturą stosowaną przez porucznika Trutkowskiego było deptanie mi nóg, które to deptanie zniweczyło zupełnie moje stopy - powodując krwawe wylewy, i naruszenie okostnej.

Stopy miałam opuchnięte od stałego kopania - tak że włożyć obuwia nie było można. Kazano mi zbitę izmaltretowaną robić setki przykładów, a gdy nie mogłam dobrze przysiąść, kopali mnie Humer, lub Trutkowski, z tyłu w miękkie części pod kolana, tak że padałam głową wtył rozbijając się często opodłogę.

Inną torturą było wieszanie mnie na kości ognowej - co wywoływało potworne bóle do głębokich omłotów włącznie. W czasie omłotów obijano mnie zimną wodą - by po odzyskaniu przytomności stosować inną serię tortur.

Podczas bicia mnie po twarzy połamano mi mostki i naruszone szereg zębów, głowę miałam całą wkrwawych guzach - klepione krwią włosy nie dawały się rozczesać.

Ten okres barbarzyńskich tortur trwał całe trzy tygodnie, i doprowadzono mnie do stanu śmiertelnego wyczerpania.

Świadcami tych tragicznych okoliczności są moje współtowarzyszki-celi : Barbara Białostocka, Anna Braun, Wiera Szott, Eugenia Kozakowska, Halina Furth - które po moim powrocie ze śledztwa robiły mi okłady, myły mnie i wogóle opiekowały się pobitą.

Niejednokrotnie byłam tak pobitą, że o własnych siłach nie mogłam wrócić do celi, wówczas oddziaływały, a kilka razy płk. Hamor osobiście zaciągał mnie do celi.

Po trzy tygodniowym regularnym i stałym biciu, co nosiło wówczas nazwę "ostrego śledztwa" nastąpił krótki okres przerw w biciu - by później przez szereg miesięcy / około pół roku / w różnych okresach, systematycznie powtarzać się.

Te nieludzkie znęcania się na de mną, zrujnowały moje serce - wyczerpały system nerwowy - i wywołały u mnie chęci samobójcze.

Przez cały rok 1949, za wyjątkiem nielicznych dni odpoczynku, byłam maltretowana fizycznie w sposób wyżej opisany, dopiero rok 1950 od marca do 26/X 1950 - był okresem łagodniejszym.

26/X 1950 roku, śledztwo moje przejął osobiście były dyr. Dop. Różański, który na wstępie oświadczył mi, że nienawidzi mnie zato : że jestem "Irma" / mój pseudonim z konspiracji / i zato że jestem żoną Radoszawa - i że on doprowadzi do tego, że ja wszystko podpiszę.

System Różańskiego oparty był na wyniszczeniu moich sił fizycznych, albowiem przez osiem miesięcy prowadzone śledztwo po 16 godzin dziennie.

W czasie śledztwa stosowano stojki po 8-9 godzin, nie pozwalając mi usiąść na krześle.

Stosowano wobec mnie torturę tzw. "jazdy do Andersa", polega ona na tym, że więzień siada na specjalnym stołku, skonstruowanym tak, że przy siadaniu, opadają boki, a zostaje szpikuliec o parę centymetrowej średnicy, i na tym szpikulcu więzień musi siedzieć po kilka godzin.

Innym sposobem dręczenia mnie było sadzanie mnie na żelaznym stołku w okresie zimowym, w nieopalaną celi, co powodowało straszliwy ból, i różnego rodzaju przeziębienia, tak że jadostałam zapalenia jajników.

Innym rodzajem tortury - stosowanej na mnie, był niszczenie mi oczu - przez puszczenie silnego strumienia światła wprost w oczy z niedalekiej odległości, przyczem dla skuteczniejszego niszczenia wzroku, stosowano system migawkowy / zapalenie - gaszenie. /

W tym 8- miesięcznym okresie byłam bez obiedów, albowiem w porze obiadowej byłam na śledztwie, tak że dopiero mogłam przyjmować posiłek wieczorny. Wyczerpało to ogromnie zasób sił fizycznych, i ułatwiło rozwój szeregu chorób które gnębiły mnie dodatkowo równorzędnie ze śledztwem.

Postanowiłam skończyć samobójstwem - lecz mi w tym przeszkodziło. W tym okresie siedziałam z Haliną Furth, która również miała wybitnie ciężkie śledztwo.

Nie mając już żadnych innych możliwości obrony rozpoczęłam głodówkę w wyniku której uzyskałam zmniejszenie godzin przesłuchań do 10, prawo leżenia w celi na łożku i wolny czas na zdjęcie obładu. Przez 2,5 roku przebywania w śledztwie miałam nawet te nieliczne godziny snu, zakłócane paleniem światła w celi - co powodowało dalszy rostrój nerwowy.

Jeszcze dziś po 7,5 latach przeprowadzone badania rentgenologiczne moich stóp, wykazały przewlekłe powikłania okostnej i zniekształcenia wymagające specjalnego leczenia. Klisze znajdują się w pracowni rentgenologicznej dr. Trojanowskiego, Żurawia

Ten potworny okres śledztwa miał dostarczyć organom bezpieczeństwa dowodów mojej winy, w postaci przyznania się mego do nie popełnionych czynów, tak przede mną jako też przez inne osoby, które wskazywano mi w śledztwie jako rzekomych współników w tworzeniu nowej konspiracji po ujawnieniu.

Osobnikami tymi są: mój mąż Radosław, płk. Gorazdowski, płk. Fluta - Czachowski z Warszawy, oraz Danowski z Krakowa.

Wszyscy wyżej wymienieni zostali już przez Naczelną Prokuraturę W. P. zrehabilitowani, śledztwo przeciwko nim zostało umorzone i dziś znajdują się już na wolności.

Ja do tej pory nie zostałam jeszcze zrehabilitowana, albowiem, jak wspomniano na wstępie, Różański w podstępny sposób wyłączył mnie z ich sprawy, gdyż żądając od niego w tych okolicznościach fałszować rzekome dowody przeciwko mnie, albowiem we wspólnym procesie, zeznania świadków w sprawie Radosława i tow. musiały by automatycznie wykazać moją niewinność.

Jedynym świadkiem oskarżającym mnie w śledztwie był nie jaki Sztampke Witold, który na rozprawie mojej zeznał że wspomniany protokół podpisał w śledztwie będąc chorym, i usiłował później sprostować go u płk. Różańskiego, lecz odmówiono mu tego - wobec odwołuje to na rozprawie.

Ten sam Sztampke odwołał również wszystkie wymuszone na nim, zeznania w sprawie Radosława".

Podczas zakończenia śledztwa pokazano mi trzy rzekomo przede mną złożone zeznania na temat istnienia jakiejś organizacji "Samobrony". Ponieważ nigdy takich zeznań nie składałam, co podkreśliłam podczas przewodu sądowego, odmówiłam podpisania zakończenia śledztwa, żądając wizytacji się z prokuratorem, któremu chciałam podać przebieg i okoliczności w jakich było prowadzone moje śledztwo i złożyć zażalenie na sfałszowanie wymienionych protokołów

Wyjaśniam, że w roku 1949 i 1950 nigdy osobiście żądanych protokołów nie czytałam a odczytywał je por. Trutkowski, tak że czytana przez niego mogła być inna, aniżeli treść za podana uprzednio przede mną do protokołu.

Trutkowski po prostu fałszował protokoły pisząc co innego a odczytując inną treść. Nie jest wykluczone, że podpisy moje na tych protokołach wogóle są sfałszowane albowiem pomimo tortur jakie przeszedłam w tym czasie, nigdy bym takiego protokołu nie podpisała.

Po otrzymaniu aktu oskarżenia, jak również w czasie przewodu sądowego, prosiłam o dopuszczenie świadków mogących ustalić stan faktyczny na każdy stawiany mi zarzut, a co miałyby istotne znaczenie dla ferowania wyroku. Są to świadkowie: Danowski, Gorazdowski, Fluta - Czachowski, Radosław, Piaskowska i inni.

Również prosiłam Sąd o dopuszczenie dowodów rzeczowych w postaci moich zeznań złożonych protokolarnie w śledztwie 1949r., gdzie stwierdzałam istotny stan rzeczy i podawałam okoliczności mogące potwierdzić moją niewinność, a które to protokoły zostały przez Różańskiego wycofane ze sprawy, albowiem stanowiłyby rażącą sprzeczność, ze sfałszowanymi przez niego protokołami.

Sąd po naradzie, wszystkie moje wnioski odrzucił, uniemożliwiając w ten sposób, przeprowadzenie dowodu prawdy a wyrok swój oparł na materiałach śledztwa, nie biorąc zupełnie pod uwagę odwołania Sztampkego, złożonego na przewodzie sądowym, natomiast uznał jego zeznania podpisane w śledztwie.

Taki stanunek Sądu do materiałów zgromadzonego podczas śledztwa i podczas przewodu sądowego - dający pierwszeństwo tymże samym zeznaniom złożonym w śledztwie -/a wiemy dziś w jakich warunkach każdy w tym okresie miał prowadzone śledztwo/ taki stanunek nie wymaga chyba żadnych komentarzy.

Przeszło siedemnaście lat moje więzienie zrujnowało kompletnie moje zdrowie - mam do dziś zniekształcenie nóg - bębnek wbity do ucha. Komplikacje na tle chorób kobiecych naruszone sąby i sy-

stem nerwowy, często choruję na serce, i jestem prawie ruiną czło-
wieka, to wszystko stało się dlatego że grupa nieuczciwych funkcyj-
narciarzy U.B. z Różańskim i Kumerem na czele, dążąc do swych włas-
nych karierowiczowskich celów-w cyniczny sposób łamali Praworząd
państwa polski ludowej-naigrawając się z cierpienia ludzkiego-trakto-
waniem zaś więźniów-zrównali się ci ludzie z poziomem hitlerowskich
okupantów, niszczących w bestjański sposób Naród polski.

Byłam żołnierzem Polaki Walczącej o Niepodległość, w stras-
liwych warunkach szalejącego terroru faszystowskiego. Brałam udział
we wspólnym wysiłku Narodu walczącego o swój byt historyczny.
Walczyłam w szeregach powstańczych bohaterkiej Warszawy i za cały
ten okres posiadam odznaczenia orderem Virtuti Militari V kl. i 3
Krzyże Walecznych-bili zaś mnie i torturowali ludzie noszący man-
dur żołnierza polskiego- nie patrząc nato że jestem również żoł-
nierzem, i to jest jednym z najboleśniejszych moich przeżyć kilku
letniego pobytu w katowni Różańskiego.

Pisząc dziś o tom do Wysokiego Sądu-przychodzą mi na myśl
słowa wybitnych działaczy komunistycznych słyszane po Wyzwoleniu:
"Socjalizm ma przywrócić człowiekowi sponiewieraną przez faszizm
godność ludzką-na uczynić życie wnieślijszym i lepszym"

Moją godność ludzką, sponiewierała grupa zwyrodniałców
przez szereg lat, i dziś gdy organa stojące na straży wymiaru
Sprawiedliwości przystąpiły do oczyszczenia atmosfery wytworzonej
przez klikę Różańskiego, zwracam się do nich z pełnym zaufaniem
że wreszcie i mnie zostanie przywrócona sponiewieraną godność
ludzką, naprawiona zostanie wieloletnia krzywda-przywrócona zosta-
nie wolność osobista, i nastąpi pełna rehabilitacja w oczach
Władz i Społeczeństwa.

1-1 Marie Marwin

Ze zgodnym i oświadczeniem
Jana Polak
24/11/1949, 1/2/4

12/5

Londyn, 12. października 1965r.

l. os. 2737/65

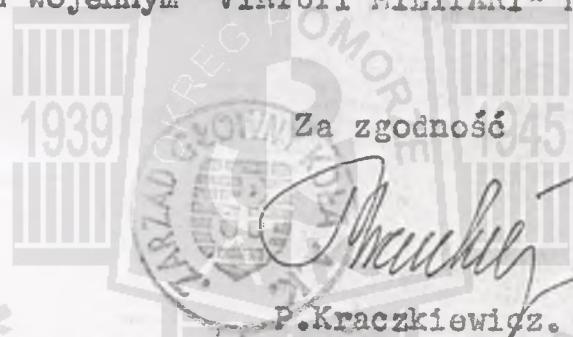
ZASWIADCZENIE WERYFIKACYJNE.

Kpt.

St. Łączniczka Maria Anna ZIENKIEWICZ. ^{II Honorowa}
Pseudonim: "Irma"
Przydział: Zgrup. "Radosław", Okr. Warszawski Armii Krajowej.

Za wyróżniające się męstwo w służbie bojowej w okresie konspiracji i walkach Powstania Warszawskiego, odznaczona została przez Dowódcę Armii Krajowej rozk. 512/BP. z dnia 2.X.1944r.:

Orderem Wojennym "VIRTUTI MILITARI" Kl. V-ej.

Za zgodność

H. Remys V.P.
M. 13018
ypor

P. Kraczkiewicz.

Podstawa: Odtworzony wniosek "Radosława" z 4.4.65.
Zatw. przez Dcę A.K. 5.X.65.

*Zwsm. nrw. kultural dla argumentu
kad. listów ewid. Przechyła,*

J. 512/65

K

Przyjęto SPP Londyn do E2 17 V 2000
12. 141 / 2000

2el. do p. 504/05 I/2/6

KOŁO BYŁYCH ŻOŁNIERZY ARMII KRAJOWEJ
POLISH HOME ARMY EX-SERVICEMEN ASSOCIATION
42, EMPERORS GATE, LONDON, S. W. 7

L. dz. 2737/65
Our ref.

Londyn, 12. października 1965r.

ZASWIADCZENIE WERYFIKACYJNE.

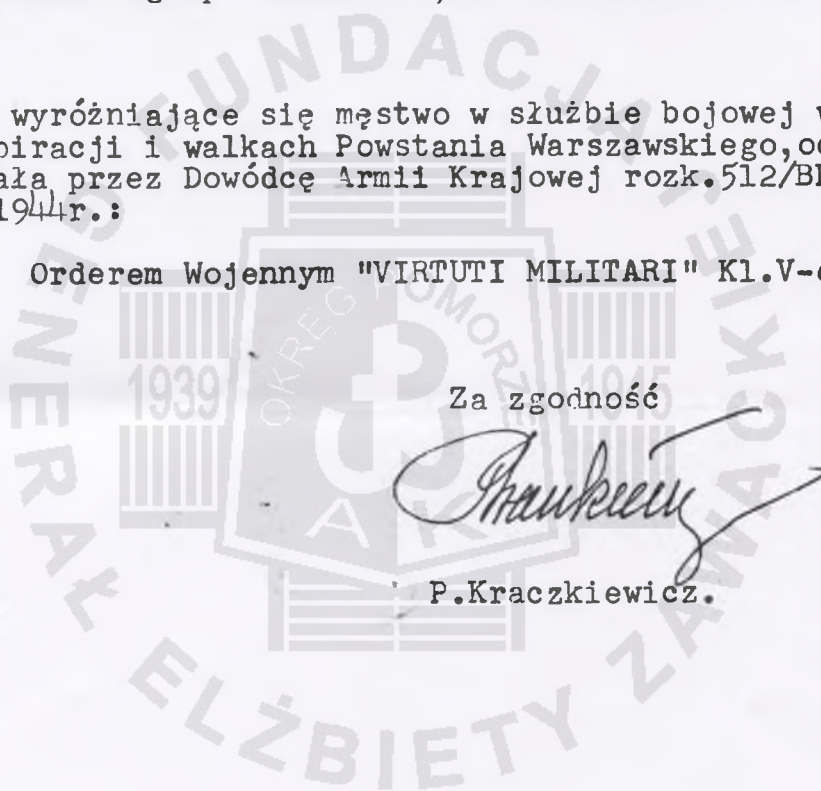
St. Łączniczka Maria Anna ZIENKIEWICZ.
Pseudonim: "Irma"
Przydział: Zgrup. "Radosław", Okr. Warszawski Armii Krajowej.

Za wyróżniające się męstwo w służbie bojowej w okresie konspiracji i walkach Powstania Warszawskiego, odznaczona została przez Dowódcę Armii Krajowej rozk. 512/BP. z dnia 2.X.1944r.:

Orderem Wojennym "VIRTUTI MILITARI" Kl. V-ej.

Za zgodność

P. Kraczkiewicz.

Przyśłał St. Mazurkiewicz
3/05

29/zaśw/5911/76

25 maja

76

Z A Ś W I A D C Z E N I E

Jako b. Komendant Głównej Tajnej Organizacji Wojskowej /TOW/ scalonej w 1943 r. z Armią Krajową - oraz jako b. Szef Dyw. w KG AK i D-ca Zgrupowania "Radosław" w Powstaniu Warszawskim stwierdzam:

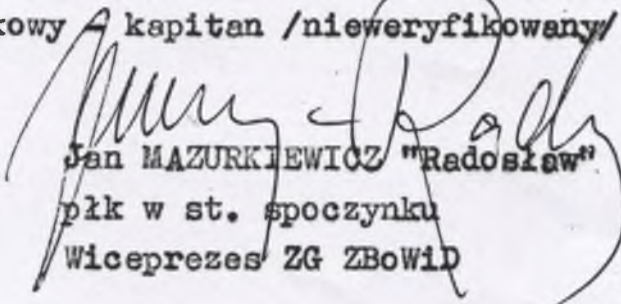
Ob. Maria Anna ZIENKIEWICZ /od 13.XI.1948 zamężna Mazurkiewicz/ ur. 1903 r. w Słucku, /ZSRR/ córka Mitrofana - od początku lutego 1940 r. była czynnym członkiem org. TOW - pełniąc funkcję w dziale łączności Komendy Głównej - okresowo pracowała na odcinku produkcji środków walki - jak granaty, zapalniki, materiały wybuchowe itp.

Po scaleniu z AK - przeszła na odcinek Dywersji K.G - i od lutego 1944r. pełniła funkcję kierowniczkę sieci alarmowej Szefa Dywersji.

W Powstaniu Warszawskim brała udział jako D-ca Kobiecego Oddziału Łączności Bojowej D-cy Zgrupowania "Radosław".

W Armii Krajowej była członkiem do chwili jej rozwiązania tj. do 17.I.1945 r.

Odnaczona Orderem V.M. V kl. /MON Nr-DK-0904 z dnia 9.07.1964 r./. Stopień wojskowy kapitan /nieweryfikowany/

Jan MAZURKIEWICZ "Radosław"
płk w st. spoczynku
Wiceprezes ZG ZBoWiD

I/2/8

POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA

Województwo
URZĄD STANU CYWILNEGO w Warszawa Praga-Południe

Odpis skrócony aktu zgonu

I. DANE DOTYCZĄCE OSOBY ZMARLEJ:

- 1. Nazwisko Mazurkiewicz
- 2. Imię (imiona) Marie Anna
- 3. Nazwisko rodowe Bogdan
- 4. Stan cywilny zamężne
- 5. Data urodzenia 5 grudnia 1903
- 6. Miejsce urodzenia Ślusk /KSRR/
- 7. Miejsce zamieszkania Warszawa, Madalińskiego 42 m 77..
(adres)

II. DANE DOTYCZĄCE DATY I MIEJSCA ZGONU:

- 1. Data 1 grudnia tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt
tego piątego roku
- 2. Miejsce Warszawa

III. DANE DOTYCZĄCE MAJŻONKA OSOBY ZMARLEJ:

- 1. Nazwisko Mazurkiewicz
- 2. Imię Jan
- 3. Nazwisko rodowe Mazurkiewicz

IV. DANE DOTYCZĄCE RODZICÓW OSOBY ZMARLEJ:

	Ojciec	Matka
1. Nazwisko	<u>Bogdan</u>	<u>Bogdan</u>
2. Imię (imiona)	<u>Witold</u>	<u>Maria</u>

Miejsce na opłatę skarbową

Poświadczam zgodność powyższych danych z treścią aktu zgonu Nr VI-3334/85
dnia 1985-12-03 19... r.

KIEROWNIK
Urzędu Stanu Cywilnego
INSPEKTOR
Anna Kołna

Pu-M-15 zam. nr 152/DW/ON
LDD Z-d 2, z. 242/1500/85, n. 530.000 szt., f. A5

W korespondencja

- Informacja od K. Wojtowicz z listu do E. Zawackiej,
Wraków 2001, nups. oryg., k-1, s-1

Krzyż Virtuti Militari

AK ^{IV}-1
Warszawa

Mazurkiewicz Maria , ps. "Irma"

I v. Zienkiewicz z d. Bohdan

- nigdy nie była w Krakowie. Ze swym pierwszym
mężem - Stanisławem Zienkiewiczem już od
1939r. była zaangażowana w konspirację w Warszawie.
Pełne materiały na jej temat posiada
Stanisław Mazurkiewicz, syn Jana Mazurkiewicza
"Radosława", który jest autorem książki
o ojcu pt. : Jan Mazurkiewicz "Radosław"
"Sep" "Zagłoba":
Maria Mazurkiewicz jest w tej książce wymie-
niona na wielu stronach. Była łączniczką
"Radosława" przez całą wojnę. (Stanisław
Mazurkiewicz jest synem 1-ej żony Jana M.)
Adres: Stanisław Mazurkiewicz

ul. Madalińskiego 42 m 77

Warszawa, tel. 849 88 32

(W wykazie Maria I v. Zienkiewicz została po-
mylona z Klementyną Zienkiewicz ps. Fiołek"
z baonu "Skała" 106 DP AK działającej w
Obwodzie Miechów.)

Adres Stanisława Mazurkiewicza otrzymałam
od p. Danuty Mosiewicz - Mikuszowej.

Kraków, 15L06.2001.

K. Kościuszko

Zimkiewicz 6955

- w Herbarium

1. N .. Mazowiecka I, 2 d Bohdan, IV Zimkiewicz I MS/5

2. l., ps. .. Maria Lina, Matrona .. Marie Anne .. Klementyna
 in Rome in Sigatoka

3. ur. .. 05.12.1903 .. 5 XII 1903

4. st. .. KMT .. person

5. Org. .. AK

6. przydz. .. Okr. LWA Kędyn. KA .. ~~XXXXXXXXXX~~

V. NAZYSKOWE KARTY INFORMACYJNE: 28

7. funkcje .. Syn Radosiowa

8. nr .. 130 18 .. nr karty 598 314

9. źr. .. protok 1 .. HW 1978/171, Wnet. 5 637 i 727 .. mch do rku
 SPP .. dok EP - Smaj .. DK 0307/14
 Prot 20-19 II 64

1. ~~Herold~~ ~~bract~~ ~~Herold~~ ~~PRL~~ ~~bract~~ ~~pod~~ ~~Zimkiewicz~~
Zimkiewicz Maria Anna 1939, kpt., 13018, PK. Okr. Warszawa, ps. Inna, s. 637, 727

2. HW/1978 ps. 17A KHK, 17' KHK ~~→~~ K.O.M

3

4

5 SPP weryf

6

7 Romorowski Epitaf s. 122

8

9 Zawieszka po śmierci ~~pani~~ (biogr)

10

11 Ródekiewicz 9, Tomelna dechy... s. 141

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

Tochman Ofetnowska Mierowiczka syn

T 175
1940 v

Marszałek wice Marszałek "Kłomyski"

M. J. J. J.

4 Kierownikowa powiatowa Komisja Marszałek Marszałek
Pracownicza Polityki Instytutu Rozwojowego

Zob. Malinowski "Zetnia Sprawy" s. 26

MAZURKIEWICZOWA Maria Anna
p.s. "IRMA"

AK

Trepka Stanisław Jędzsi; Słós kilka o „Radosławie”
„STOLICA” nr 35 (2110) z 28 sierpnia 1988 r., s. 24.

Legendarny płk. „Radosław” - Jan Mazurkiewicz, przed
Powstaniem szef Kierownictwa Dywersji Komendy Gór-
nej Armii Krajowej, a w czasie Powstania dowódca zgru-
powania, które nazwę wzięło od pseudonimu dowódcy.
Po upadku Powstania „Radosław” nie opuścił ziemi
ojczyznej oraz swoich żołnierzy. Nastąpiły ciężkie czasy dla
żołnierzy Armii Krajowej. Podjęto wówczas niełatwą ale
jedynie słuszną i opartą o realia geopolityczne, de-

AK 11.11.88 K9 KEDYU

1) p.p. „Radosław”

VERTE

cyxj₃ ujawnienia podziemia. Pozostał w
niekwestionowanym przywódca braci akow-
skiej, ale zapłacił za to wysoką cenę siedmiu
lat więzienia, niesłusznego aresztowania
i represjonowania wraz z żoną Marią Amę
kpt. AK „Irmę”.

2) Rószkiewicz - ditnimonirova Anna ~~Anna~~
• Trudna decyzja. Kontury - 3 IX 88 miad Okręgu Warszaw
AK 1943 - 1944. Wzrost 1949 - 1954. PJK, W-ny 1991 r.
Mazowieckie M.A. imienia k. cislika siodzko we
Mokosawie, w. in. miało jako jej siostry, przebywały
w celi w suterenie

+85 MAZURKIEWICZ Maria Anna
"IRMA"

AK
lat 82 wr. 1903 r.
zm. 1 XII 1985 r.

Nekrologi. - Wzrost Warszawy nr 284 (13058) 14/15 XII 1985 r.
" " " 233 (13062) " 2 2 11 XII 1985 r.
" " " 230 (13064) " 2 2 13 XII 1985 r.
" " " 231 (13065) " 2 2 14-15 XII 1985 r.

Z głębokim żalem zawiadamiamy, że w dniu 1 grudnia 1985 r. odeszła od nas po długiej i ciężkiej chorobie w wieku 82 lat, opatrzona św. sakramentami, najdroższa moja Zona
S. i P.

MARIA ANNA MAZURKIEWICZ

ps. „IRMA”

żołnierz T.O.W. kapitan Kedywu Komendy Głównej AK powstaniec warszawski. Odznaczona Sierbrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari (czwartej klasy), Krzyżem Walecznych, Krzyżem Powstania Warszawskiego 1944 oraz Krzyżem Armii Krajowej.

Odszedł Człowiek wielkiego serca, gotęca patriotka, ofiarna i wrażliwa na niedolę ludzką. Nabożeństwo żałobne odbędzie się w kościele św. Józefa w dniu 9 grudnia 1985 r. o godzinie 11.15 po czym nastąpi złożenie Zwłok w grobie rodzinnym na Cmentarzu Powązkowskim (dawny wojskowy).

Prosimy o nieskładanie kondolencji.
24 (13058) 14/15 XII 85 mąż i rodzina
W-892344-1

Przewodniczącemu Społecznego Komitetu Budowy Pomnika Bohaterów Powstania Warszawskiego 1944

gen. bryg.

JANOWI MAZURKIEWICZOWI

„Radosławowi”

wyrazi głębokiego żalu i współczucia z powodu śmierci Zony

kapitana Armii Krajowej

ANNY MAZURKIEWICZ

składa
24 (13064) 14/15 XII 85 Prezydium i członkowie Komitetu
W-892344-1

KG K'edyw

JSRTE

14 XII 85
 Gen. bryg.
JANOWI MAZURKIEWICZOWI
 „Radosławowi”
 wyrazy głębokiego żalu i współczucia z powodu
 śmierci Zony
 kpt. AK „Irym”
ANNY MAZURKIEWICZ
 składają
 żołnierze Odcinka „Czerlnaków”
 Zgrupowania AK „Kryśka”
 W-69588-1

14-15 XII 85
 W dniu 1 grudnia 1985 r. zmarła
 S. + P.
MARIA ANNA MAZURKIEWICZ
 żołnierz AK ps. „Irym”
 Żegnaj Hanko! Nigdy Cię nie zapomnimy!
 łączniczki zgrupowania AK „Radosław”
 W-650814-1/P-37 234(13065) 14 XII 85

14 XII 85
 W dniu 1 grudnia 1985 roku zmarła
 S. + P.
MARIA ANNA MAZURKIEWICZ
 żołnierz AK ps. „Irym”
 Żegnaj Hanko! Nigdy Cię nie zapomnimy!
 łączniczki zgrupowania AK „Radosław”
 W-650814-1

14-15 XII 85
 Gen. Brygady 234(13065) 14 XII 85
JANOWI MAZURKIEWICZOWI
 „Radosławowi”
 szczerze wyrazy głębokiego współczucia z powodu
 śmierci Zony
ANNY
 Kapitan „Irym”
 składają
 b. żołnierze środowiska AK III Obwodu
 Warszawa - Wola - Waligóra
 W-650864-1

17 XII 1985
 Odznaczenia Powstańcy Armii Krajowej Warszawa

Arch. KHK

Lienkiewicz Anna, Irma¹⁹⁷⁷

St. Podlewski ~~Przemyski~~ przez piekto, PAX 1971, s. 157, 244

Sceł Tarczności bojowej 24r. "Rudostan"

Zaczniczka na Starowie

Swykar odan. VM, poz. 82.

Lienkiewicz Maria Anna "Irma"

Kpt., V.M.

A KHK

Lieūkiewicz Anna
"Anna"

1977

Indeks: J-XVII str. 58 i 64

Pracownia zys. "Radosław"

Vol II KW 1, 2, 3

AKHK

AK

Maxurkiewicz Anna

Nazwisko i imię

Nazwisko panienskie

"Anna"

Pseudonimy

Nazwiska używane w czasie okupacji

Imiona rodziców, nazwisko matki

Data i miejsce urodzenia

Data i miejsce śmierci, ew. przyczyna

ŹRÓDŁA I ZAPISY BIOGRAFICZNE

podana przez Inf. Stefani Gereszowej
Ewy Kraucowolskiej.

1945

AK

VERTE

Stefana Gwersona podaje, że jako Tsermies
podlegała bezpośrednio "Irmie" Annie
Mazurkiewicz - nosiła do niej
meldunki i pocztę.

28.11.89

[Signature]

Arch. KHK

MAZURKIEWICZ Hanna

/pseud. "Irma"/

W: Borkiewicz A.: Powstanie Warszawskie 1944. PAX
1969, Wyd. III, s. 80, 130.

W początkowym okresie powstania znajdowała się
na Woli. Była świadkiem bądź uczestnikiem ataku
na bunkry przy Fabryce Monopolu Tytoniowego wzdłuż
Dzielnej. Dane z jej relacji.

Powst. W.

AKHK

i

UM

AK

W-wr

MAZURKIEWICZ - Lienkiewicz

Marie Anne

ps. "Janne"

- 2gn. Redoszew, odzn. rozk. 512/BP 2
2X 1944, na wniosek Redoszew 2
4 IV 1965 odtworzony zatwierdzony
przez D. AK 5 X 1965

2ob. SPP - poszukiwanie J. Kuczyńskiego IX 2001

1 zwł do p. 226/2001 konesp. F.2.1

D.K. X 2001.

VIII

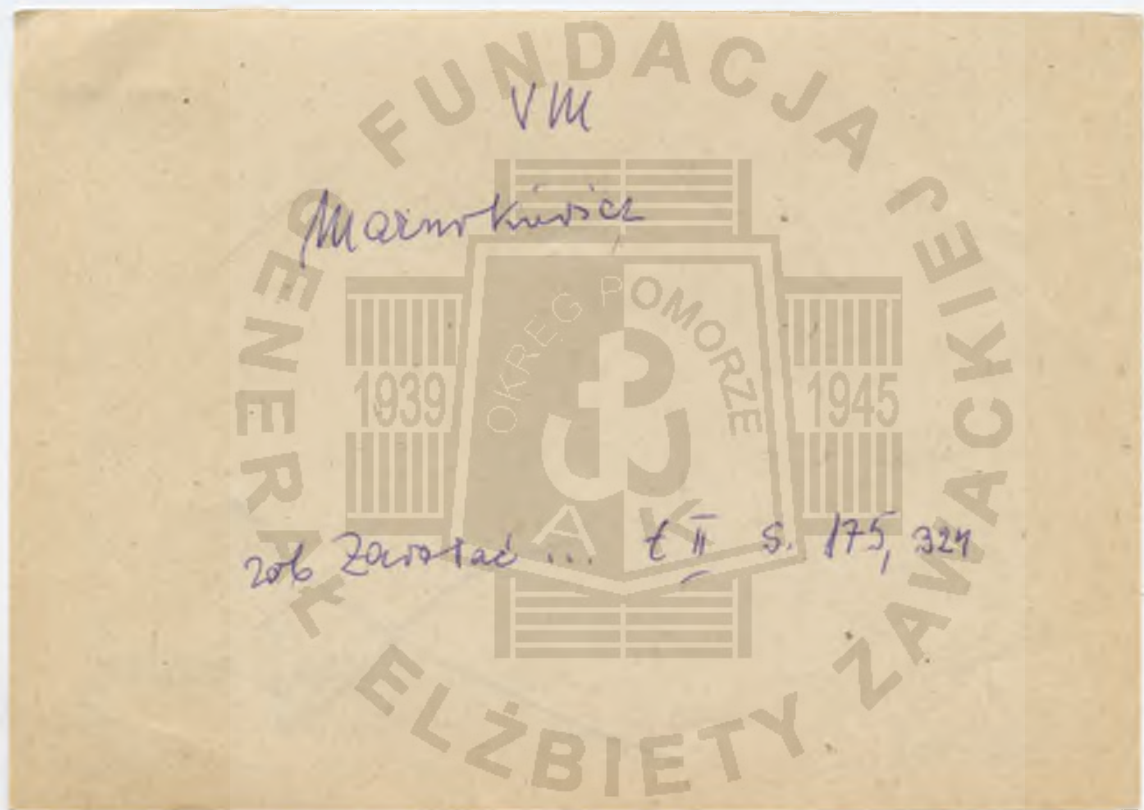
2 Marurkiewicz „Yoma”

v liście Żarskiego poz 362 wyjazd pociąg

Yoma - sanitarnego zgrupowanie
ptk „Radostawa”

Rozkazem z dnia 9 IX 1944 odsunąć KW

271

VM
Marek Kuciak
1939 OKRĘG POMORZE 1945
Zob. Został ... t. II s. 175, 324

Archi. KHK

AKC

1977

Halina

Chasuskiewicz (Anna)

Liubkiewicz

.....
nazwisko i imię

.....
nazwisko panięskie

Kpt. Anna nie Taca.

.....
pseudonim

.....
nazwisko używane w oza-
sie okupacji

.....
imiona rodziców,
nazwisko matki

.....
data i miejsce urodz.

Radosław

.....
data i miejsce śmierci

Źródła: E. Serwański "Życie Powstania Warszawskiego"

Kw. "Pax" 1965 - Nr. 211, 212, 214, 215, 216

Kg Kiedyn

AKHK relacje (26) publikowane

- u. Kpt. K. G. W.

o. Radosław VERTE

Kpt. Grus - szef Biurosej zgrupowan psk
Podolsk

..... w meloej - organoje Biurosej
..... wione wllle na Cieruckowre
..... szel do 18 mienno 1944 - w ucy pnyse
..... ~~monoprihna~~ kauskami na obolod.

..... 2) ZVL 29. VII. 1981. pl. Juchnicziz Zastizany
..... ziomu dziatna kombatowki.

..... 17. II. 1949. ztar z anezem areztowania, okozona
..... na 15 lat uszicenia. Zow hucna i zretali -
..... bitowana notowa, 1956.

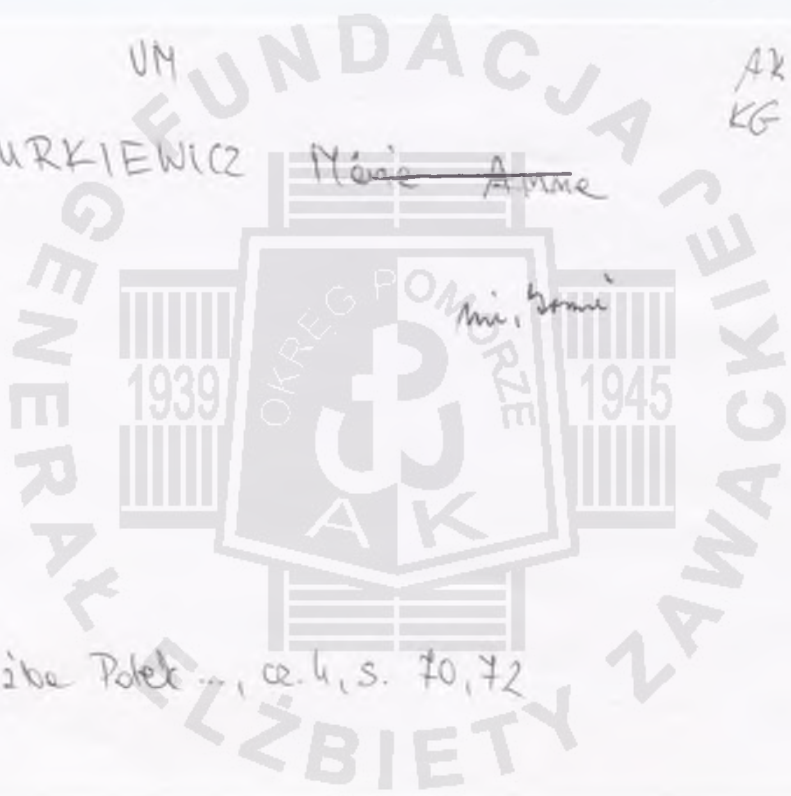
i

UM

AK
KG

MAZURKIEWICZ

~~Maria~~ Anne

2ob służba Polek ..., cz. 4, s. 70, 72

Dk. 104

MAZURKIEWICZ Jan "Redosław"
(1896-1988) - str. 164

MAZURKIEWICZ Stanisław
(1904-1974) - str. 241

Mazurkiewicz Tadeusz
(1887-1968) - str. 204

- biogramy

2pb. Cmentarz Komunalny Powązki, Dawny
Wojskowy w W-wie, W-wie 1989, s. 164, 241, 204
(bibl. 521)

Dk. 1039

2pb
Mazurkiewicz
24.04.1989

Vm
Marek Kiepies Irma

s. 59 Techniska, Radostawa - późniejsza Żona

[EZ przyjechał 2 dni we wrześniu na Makostoto]

s. 62

[15 sierpnia 1945 dostaje alarm, że Radostaw wyjechał
dla

Józef Rybicki wspomina

na własność, chce się spotkać Techniska a późniejsza

Żona, pani Irma

brnie przynosi list do Repetitions, do Rybickiego...

Zob. Techniska K., II Barjerka ...

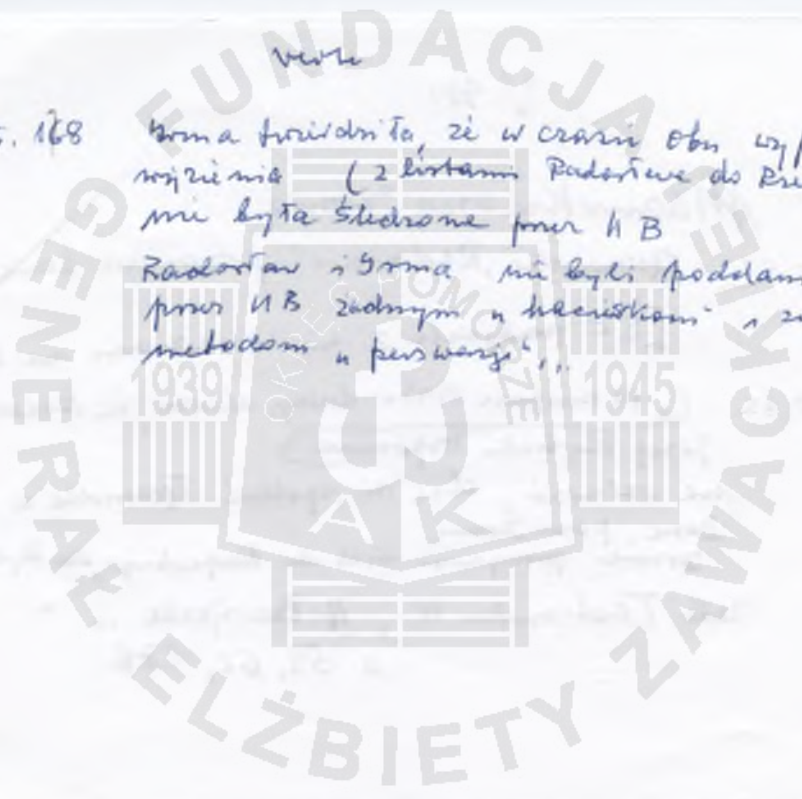
p. 59, 62, 178

verh

Warto

s. 168 Główna frazoida, że w czasie obu wypraw z wojnie mia (2 listami Radostowa do Prupachup-2) mi była Słuchona przez H B

Radostaw i Główna mi byli podolami przez H B z ichym i hkeriskiam i zwykłym metodom u pierwszej

VM SPM
Marmorkinowie ps. Tome

Marmorkinowie psant in 2002 r.
15. 1919 r. awentorans' giew zony w sukorkam
Boleslawo Jaktorowicz w Emmy
Peprouchnego dnia, Emma' wytkawit' in Radonias
Chocoy porymelt z zony ds. Emmy') o ramochod
do Łodzi. Wypiehat nam, a zony' zaawentawan

zob. Biuletyn Dr. S. K. z Detroit, lipiec 2012 s. 2

i

MAZURKIEWICZ Marie

Mie UM
m. kmi

- wraz z siostrą Jrenę, obie
wymierzone 28 IV 1943 r. do obozu
w Oświęcimiu, gdzie Jrene zginęła
w listopadzie tegoż roku

L. Wezel "Ze murami Feniksa" W-wa 1985

s. 426
p.k. 11 03.

MAZURKIEWICZ Marie

UM?

nie UM
nie UM

- wywiezione z Powiatu do Oświęcimia
28 IV 1943 r.

L. Wexel "Ze muzeum Powiatu" w-w 1985
s. 102.

b.k. 102

i

prz MAZURKIEWICZ Jan
ps. "Sep", "Radosław"

AK
KG

Zob. Peczepolski A. "Lekarz mię przyjmuje.
Ambiata Gichaiemeps, A-we 1921, s. 261, 262

dr. uca

(bibl. FAPAK)

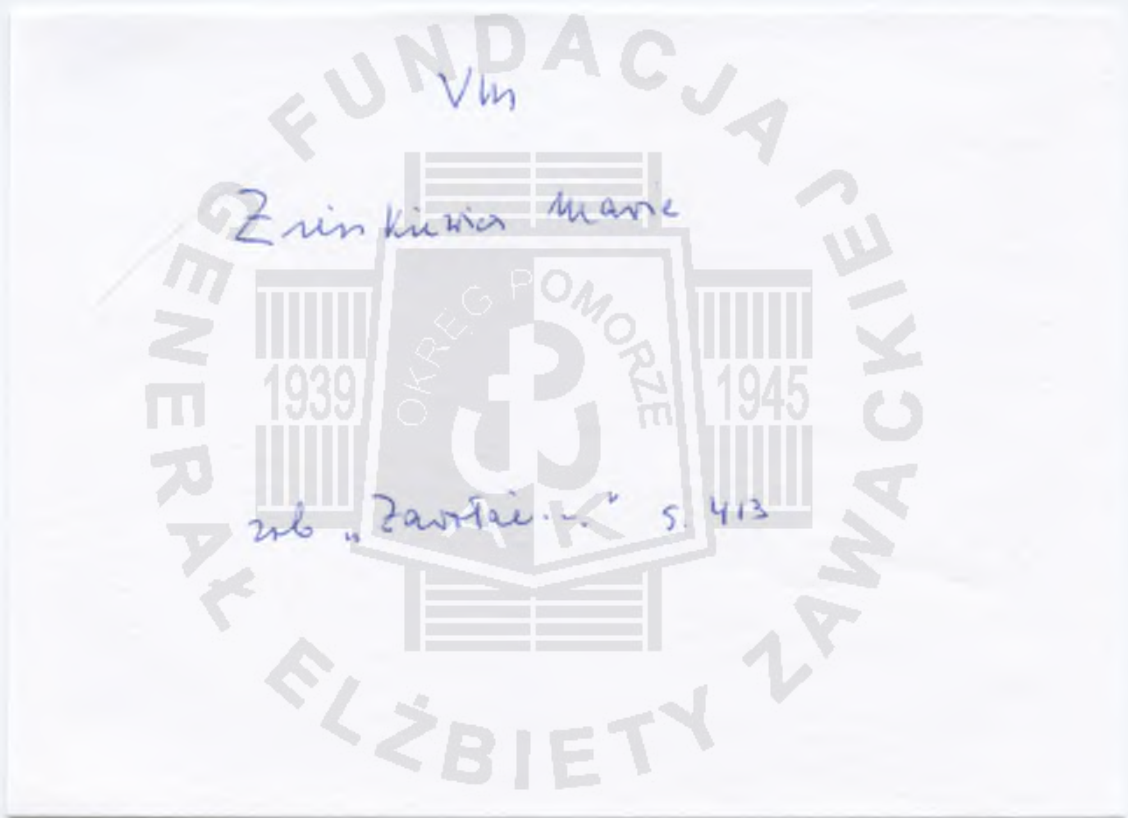

w Warszawie Vm

do koperty Maszki w Warszawie

zob. Dodatek do Rozkazu nr 510 w Warszawie

37

		bez teści	Nr. Karły 588
1	Nazwisko	Lienkiewicz	
2	Imię	Maria	
3	Data en. / rocznik	-	
4	Stopień wojsk / tytuł	kpt	
5	Organizacja	-	
6	Przydział org. / jedn.	AK Okręg Warszawa	
7	Funkcja	-	
8	Nr. Karty	13018	
9	Źródło	uchodźstwo	

4777

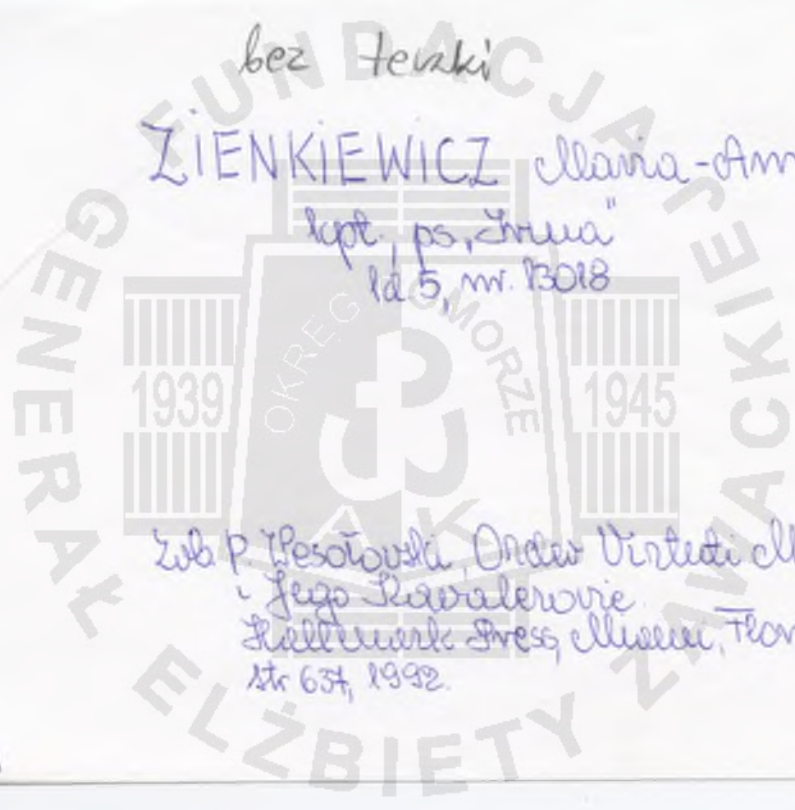
i

FK-W-02

bez tenki

ZIENKIEWICZ Elżbieta-Anna

kpt. ps. "Zruba"
1a 5, nr. 13018

Zob. P. Pesotowski, Order Virtuti Militari
i jego Kawalerowie.
Kulturwerk Press, Ellenton, Florida, USA
str 637, 1992.

Li. 12.02.98

TOW

VM (?)

Lienkiewicz Maria Anna ^{ii v. Maruszkowice} "Praca" kpt.
crt. TOW, właścicielka "mehiny" przy ul. Smulikowskiego
zm. XI. 1985

Sf. Maruszkowice - J. Maruszkowice "Radosław" III

Wise 1994 b.w s. 112, 140, 165, 220, 318, 327, 332
335, 341 - 362
foto s. 426

JN-K

1	Nazwisko	Maxurkiewicza	Mr. Karty 314
2	Imię	Maria e. Piotrowna	
3	Data urodzenia	05.12.1903	
4	Stopień wojsk./tytuł	-	
5	Organizacja	AK	1945
6	Przydział org./jedn.	-	
7	Funkcja	-	
8	Mr. Krzyż	-	
9	Źródło	prot. 1	

UM

AK
W-w

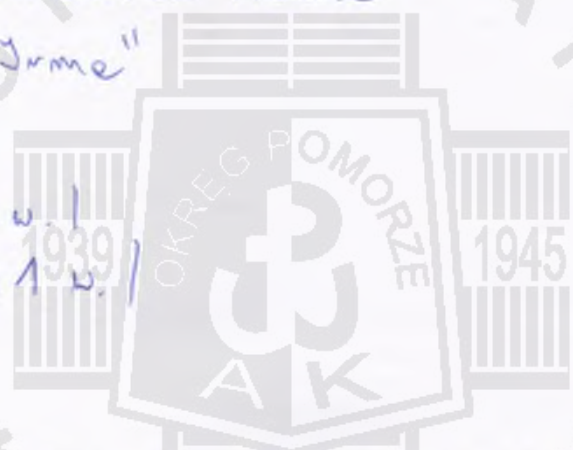
MAZURKIEWICZ Henne

ps. "Jrme"

-kpt

s. 67 12 w. 1

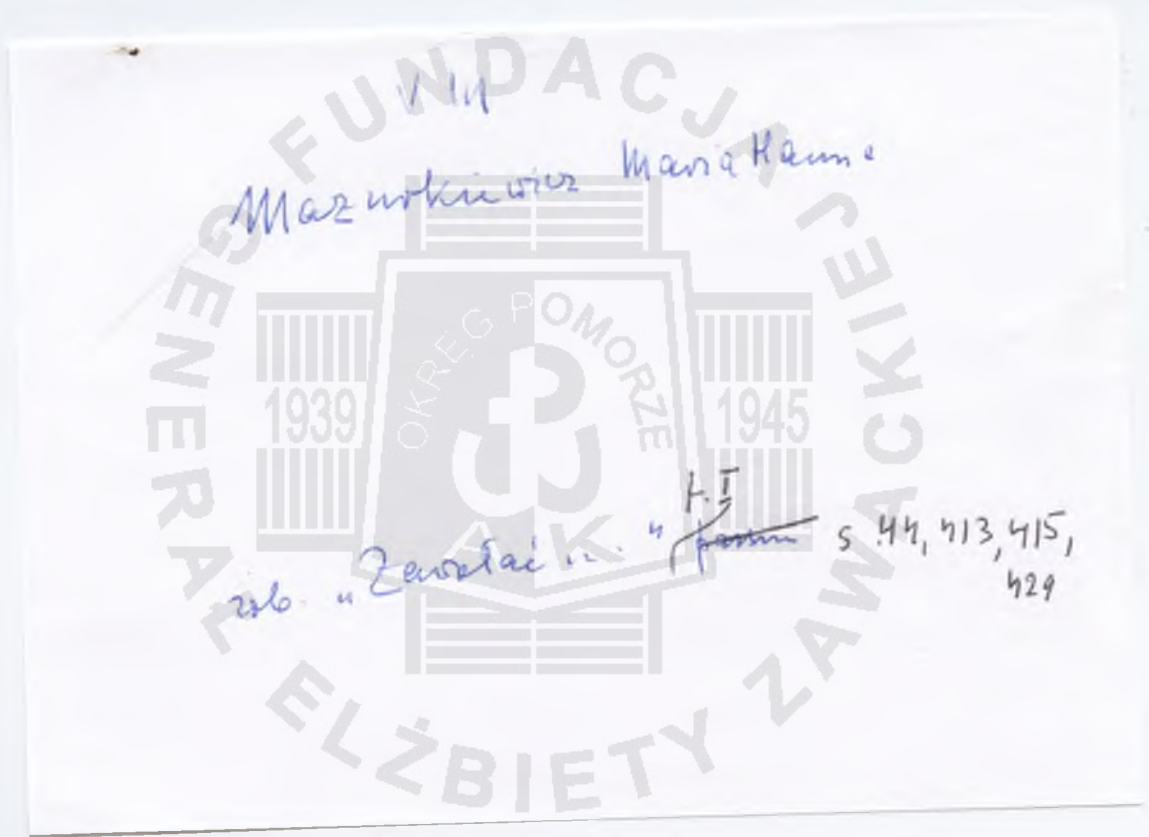
s. 122 11 w. 1

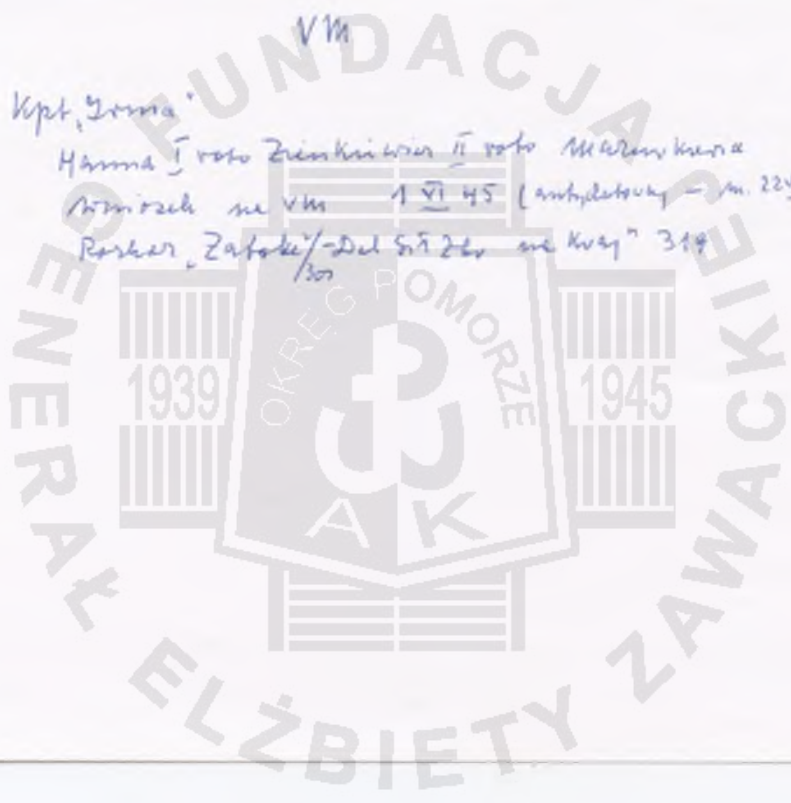
Zob. A. Borkiewicz, "Powstanie Warszawskie",

W-w 1964, s. 67, 122

141

VIII
Kpt. Jozef
Hanna I roto Zimkiewicz II roto Marlow Kucera
Wojciech na VM 1 VI 45 (antypaluch - m. 22 VI c 19 VII 96)
Rokier, Zafski / - Del S. 2 do na Kwaj 319

Krzyż Virtuti Militari

TOW / AK
Warszawa

Zienkiewicz Maria Anna, por/kpt.

ps. "Irma"

- łączniczka "Radosława" - Jana Mazurkiewicz,
2-ga jego żona.

401, 426 (fot)

341, 342, 344-347, 362, 378-380, 392, ←

Źródło: S. Mazurkiewicz, "Jan Mazurkiewicz -
- Radosław - Sęp - Zagłoba", s.107, 112,
140, 165, 220, 318, 327, 330, 332, 335, 341, —

K.Wojt., 2001.

T. 3544/WSK

AK
KG
Kedyn

MAZURKIEWICZ Maria

z d. Bohden

IV. Zientkiewicz

VI. Fotografie

1. zdj. portr., [b.d.] (8,7 x 13,4), reprodukcja, 1 szt.
2. zdj. legitym. powojenne, [b.d.] (4 x 5,8) oryg. 1 szt.

- zdj. przygot. St. Mazurkiewicz, 31. V. 05 r.

Z. Świt. 2013v.

1. WSK

Jeczeli osobowe

2. repr.,

3. T. 3544 / WSK

4.

5. MAZURKIEWICZ

Maria

z d. Bohden

Iv. Zientkiewicz

6. N.N., Wiederz

7.

8. Uwagi: brak opisu fot.

Z. Świt. 2013r.

AK

1)

FUNDACJA

T.3544/WSK

ELŻBIETY ZAWACKIEJ

Maia Mazurkiewicz

AK

Opis fot.

Mazurkiewicz

Maria

T. 3544/wsk

2fd.

zak. do p. 504/05

Proszel S. Mazurkiewicz

31 V 05

1939

OKREG POMORZE

1945

T. 3544/NSK

+

MAZURKIEWICZ Monie

zd. Bolden

T. u. Zienkiewicz

AK
KG
Kedyw

HAZURKIEWICZ Maria

